

laku vlijudno čestitali ter so mu izrekli toplo zahvalo za njegov trud. Nato je g. doktor poročal o desetletnem delu v sanatoriju. V sanatorij je bilo sprejetih 1895 oseb, med temi je bilo 1500 Rusov, 388 jugoslovanskih in 7 tujih bolnikov. Popolnoma jih je ozdravelo v sanatoriju 841, drugim se je zdravje zboljšalo, nekateri so bili oddani v druge zavode in 79 jih je umrlo. G. vodja se je vsem zahvalil, ki so kaj storili za procvit sanatorija, zlasti predsedniku Rdečega križa g. Strandmanu in vsem drugim gospodom. Zahvalil se je tudi vsem svojim sotrudnikom, ki z njim požrtvovalno delujejo v sanatoriju.

K slovesnosti je bil povabljen tudi domači župan, župnik in upravitelj, kateri vsi so g. vodjo iskreno čestitali in naglašali velik pomen sanatorija za naš kraj ter so se zahvaljevali za veliko požrtvovalnost ruskih zdravnikov nasproti našemu ljudstvu. Ob tej priliki je prejel vodja sanatorija mnogo telegramov, zahvalnih in priznalnih pisem od bivših bolnikov iz Jugoslavije in iz drugih držav. Končno ta nasvet: Če čutiš, da jetika sili v tvoje telo ali te je že napadla, naglo si poišči zdravja pri ruskih zdravnikih-špecialistih na našem Vurbergu!

versiva gre kakor poplava po vsem svetu, zato je potrebno, da se vsi, ki še katoliško čutijo in katoliško živijo, združijo in gredo skupno v boj za večno veljavna katoliška načela. Zato novo osnovano Apostolstvo mož in fantov z navdušenjem pozdravljamo in vabimo v naše vrste še druge. Bodimo katoličani tudi v dejanju in ne samo na jeziku. Mogoče na mora biti naša armada, da bo svet videl, da katoliška misel še živi. Ob tej priliki opozarjamo vse na postne pridige, ki se vrše vsako nedeljo v postu ob pol tretji uri popoldan v opatijski cerkvi. Govori imajo naslov o brezpravnem Kristusu.

Staroslovenska maša v Celju. V zadnjem času prirejajo hrvaški pevci po Sloveniji koncerte staroslovenskih cerkvenih pesmi. Dva taka koncerta sta se vršila že v Ljubljani in v Mariboru. Na praznik sv. Jožefa pridejo ti pevci tudi v Celje. Ob pol 11. uri dopoldne bo v opatijski cerkvi slovesna staroslovenska sv. maša, ob pol peti uri popoldan bo pa v veliki dvorani Ljudske posojilnice koncert staroslovenskih cerkvenih pesmi. Staroslovensčina je jezik, v katerem sta učila naše pradede resnic sv. vere naša apostola sv. brata Ciril in Metod. Za vabimo vse, ki jih zanima v kakšnem jeziku sta učila nauke katoliške Cerkve sv. brata in kako sta opravljala sveto daritev, da se dopoldanske sv. maše in popoldanske koncerte udeležijo. Spoštovati moramo svetinje naših očetov in duh svetih cerkvenih učencev Cirila in Metoda. S tem tudi delamo za zedinjenje vseh Slovanov v eni in to je katoliški Cerkvi.

DRUŠTVENI VESTI

Fantje, dekleta, po poti prosvete naprej!

Opomin kmetskega mladeniča.

Sedanji čas nam jasno kaže, da je izobrazba velikega pomena. V preteklosti so živeli rodovi boljše življenje, da si niso v izobrazbi tako napredovali, kakor danes. To je res, toda baviti se niso morali s takšnimi težavami, kakor so sedaj. Potrebne so nam knjige in časopisi. Toda kakšne knjige in kakšni časopisi? So knjige, ki spadajo po svoji slabi in opolzki vsebini v peč in bi bilo škoda vsake minute, ki bi jo človek porabil za čitanje. Isto velja tudi za časopise, ki so protiverskega značaja in ki preradi napadajo duhovnike. Kako pa je v tem oziru s posameznimi kraji naše domovine? Ali ima že vsaka hiša katoliški časopis? Kateri ga nimajo, si ga naj nemudoma naročijo! Radi tega ne bo nobeden prišel na beraško palico. Le verjemite mi, da ne! Taka je navada naših gospodarjev, da si vsak plača »Slovenskega gospodarja« kar za celo leto naprej. Tako bodi

tudi letos! Kaj pa naši fantje in dekleta, ali kaj čitate? V prostem času vam je dobra in lepa knjiga najboljša poučilo in razvedrilo.

Nekdaj so fantje in dekleta se radi izobraževali, hodeč po poti krščanske in narodne prosvete. Fantje, ne omagajte! Če nimate sami doma dobrih knjig, pa se poslužite knjižnice, ki vam nudi krščansko čtivo. Takšne knjižnice so »Župnijske knjižnice«. To, kar te knjižnice zmagajo, vam je na razpolago! To vam tudi bo v največjo korist. Skrbno pa se ogibajte tistih, ki vam nudijo nekrščanske knjige in slabe časnike. To niso naši prijatelji. I. Š.

Pasjon v Ptuj. Na praznik sv. Jožefa, 19. marca, ob treh popoldne, se priredi v mestnem gledališču v Ptuj Pasjon ali Trpljenje in smrt Jezusa Kristusa, verska drama v 11 slikah. Sodeluje 70 ljudi. Druge vprizoritve bodo: 25. marca, 26. marca, 2. aprila, 4. aprila (ob 8. uri zvečer) in 9. aprila. Vljudno vabljeni iz mesta in iz bližnje in daljne okolice!

Apostolstvo mož in fantov v Celju. Velika celjska župnija je začutila potrebo, da ustanovi Apostolstvo mož in fantov. Ta goreča želja nekaterih se je sedaj uresničila. Lepo je bilo videti prvo nedeljo v postu, ko je lahko rečemo cela armada samih mladih ter krepkih mož in fantov pri sedmi maši pristopila k skupnemu sv. obhajilu. Val brez-

Prostovoljno gasilno društvo Jurovec pri Ptuj. Imelo dne 19. februarja svoj občni zbor. Potek je bil naslednji: Podpoveljnik je poročal, da je društvo imelo v minulem letu 5 redovnih vaj, 10 vaj z orodjem, sodelovalo je pri 9 požarih, pri katerih je imelo povoljne uspehe, pri nekaterih naravnost prvovrstne. Nadalje se je društvo udeležilo v kroju petkrat cerkvenih slovesnosti in sv. maš. Tovarish tajnik je poročal, da je društvo imelo 8 odborovih sej in 7 članskih sestankov. Ima 23 rednih članov, 10 podpornih in 24 ustanovnih članov, in sicer so to: župnik Soklič Jak., Konciljan Joško, Jelenc Angela, Kieslinger F., Maška Karl, Pen Gustav, Honomihl Alojzij, Beranič Joško, Kos Feliks, Pišak Blaž, Zuri-

Iz dvajset vzrokov.

Ko se je približal kralj Ludvik XV. nekemu mestu, oglasila se je pri njem najprej deputacija mestnih očetov. Najprevo so se opravičevali, da ga niso sprejeli s streljanjem topov, rekoč, da so to opustili iz dvajset vzrokov.

»Prvi vzrok je, vaše veličanstvo, da topov nimamo, drugič —

»O, ne trudite se dalje, seže kralj v besedo, »prvi vzrok zadostuje tako popolnoma, da vam rad odpustim vseh drugih deset najst.«

Dobri recepti.

Nek zdravnik se je hvalil proti svojemu prijatelju odvetniku:

Pavel Keller:

10. nadaljevanje.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Spal je do poldne. Nato je dal vpreči sani in se je odpeljal proti mestu. Rešil se je nekaj kupčijskih poslov v prav veliko svojo zadovoljnost. Njegov pravni zastopnik je bil na primer iztirjal veliko vsoto, o kateri je že mislil, da je izgubljena. Tega je bil Meden zelo vesel. Šel je v vinarno, si naročil sekta in povabil k mizi krčmarja.

»Gotovo ste napravili dobre kupčije, gospod Meden?«

»Da,« je zadovoljno odgovoril Meden, »lahko sem vesel.« Pila sta in bila dobre volje.

»Nekega tihotapca iz vaše vasi so bili ustrelili, gospod Meden. Anton Jeras še piše.«

»Da, da,« je rekel Meden ravnodušno, »slišal sem praviti. Prejšnje čase je večkrat prihajal k meni. Toda kmalu se je čisto zapil.«

Raznašalec časopisov je prinesel večerni list. Gostilničar ga je preletel z očmi.

»Ravno tukajle berem: Anton Jeras, o katerem smo poročali, da je bil zadnjo noč na meji ustreljen, ni mrtev, kakor smo zvedeli iz mestne bolnišnice, ampak le težko ranjen. Sicer pa tudi ni dokazano, da je mož tihotapil, ker niso našli pri njem nikakršnega utihotapljenega blaga.«

Ko je krčmar prebral, se je ozrl v Medena. »Gospod Meden, kar naenkrat ste tako pobledele! Kaj pa vam je? Kar sivi ste v obraz.«

»Napad!« je stokal Meden; »težave imam s srcem — alkohola ne prenesem.«

»Ali naj pošljem po zdravnika?«

Meden se je odločno branil.

In krčmar se je popeljal z njim do doma.

ABITURIENT.

Pretekla so leta. Nesrečni Colnar je še vedno sedel v ječi. Niti enkrat ni več pisal svojcem. Učitelj je poskušal, da bi posredoval. Nekajkrat je poskusil govoriti z zaprtim, kar so mu brez vsega drugega dovolili; toda Colnarja niso mogli

man Ciril, Freienreich Alfred, Kasimir Ludo-
vik, Preac Krista, Kirbiš Jožef, Albrecht Vilj.,
Dreo Vinko, Zupanič Anton, Zupanič Julija,
Hostnik Ivan, Rožman Matevž, Turk Anton,
Sitar Osvald, Čeh Martin. Poročilo tovariša
blagajnika: Društvo je v minulemu letu imelo
21.011,50 Din dohodkov in 19.608 Din izdatkov.
Potem smo sprejeli našega vaščana g. Ferdo
Kieslingerja za prvega častnega člana. Nato
so se vršile volitve. Za načelnika je bil zopet
izvoljen tovariš Zupanič Albin, kateri je ob-
nem tudi poveljnik. Za podpoveljnika tova-
riš Rožman Franjo, za tajnika tovariš Vau-
pottič Ivan, za blagajnika tov. Purg August,
za odbornike: tovariši Lozinšek Vinko, Mla-
kar Martin, Kozel Štefan in Dračbaher Franc.
Za njihove namestnike: tovariša Klethofer
Franc in Skok Jože. Za pregledovalce računa:
tovariši Kranjc Ivan, Repič August in Lozin-
šek Leopold. Končno se je vršila zaobljuba.
Člani so se razšli, v svesti si svojih dolžnosti.
Na pomoč!

Smartno ob Dretli. Kljub krizi in pomanj-
kanju se je letošnji predpust uporabljal za
različne zabave in prireditve. Je pač tako: na
eni strani ljudje, ki ne marajo za krizo, na
drugi strani pa pomanjkanje in revščina.
Kar se je pa na pepelnico odigralo, to bo pa
menda vsak pameten človek obsojal. Način
te pepelnice šale je bil docela neokusen, žal-
ljiv in v zasmeh verskim obredom. Za »pu-
šeljek« pri tej komediji pa je bila mladina.
To je obžalovanja vredno!

Sv. Tamaž pri Ormožu. V nedeljo dne 19.
t. m., popoldne po večernicah, nastopi v Društ-
venem domu v zanimivi ljudski igri slovit
razbojnik Guzaj s svojimi tovariši, ki vam je
znan že po povesti iz »Slovenskega gospodar-
ja«. Kdor pa hoče junaka te povesti поблиže
spoznati, naj ne zamudi prilike, da si ga ogle-
da na našem odru, ko bo nastopal z vsemi
svojimi slabostmi in krepostmi. Pred igro na-
stopi z izbranimi pesmimi naš domači pri-
znani pevski zbor.

Smeh na vojaškem so- dišču.

Francosko vojaško sodišče je znano
po svoji strogosti. Na obrazih sodnikov

počiva vedno izraz resnosti in strogo-
sti. Smeh je v teh prostorih neznan
zvok. Pri zadnji razpravi pa je bilo
obilno smeha. Pred vojaškim sodiščem
se 'e namreč moral zagovarjati kaplar
Ravoisier. Ker je včasih prišel prepoz-
no domov, so mu kot kazen določili, da
mora po odsluženem roku še mesec dni
služiti. Ko so meseca septembra 1932
njegovi tovariši smeli iti domov, je do-
bil Ravoisier vozni list in službeno po-
velje, da se mora drugi dan prijaviti v
Etampesu pri tamošnjem letalskem
polku, kjer naj odsluži še 30 dni. Ra-
voisier se je razsrdil. Ko se je ob čaši
dobrega vinca poslavljaj od svojih to-
varišev, ki so se odpravljali domov, si
je nekaj domislil. Domislek pa je bil
ta: pošlji namestnika v Etampes, sam
pa pojdi domov. Namestnika dobiti ni
težko, ko je povsod brezposelnih ljudi.
Dogovoril se je z nekim brezposelnim,
da bo šel mesto njega služiti mesec dni,
zato dobi 5000 frankov. Kot aro mu je
dal na roko 500 frankov. Nekaj ur kas-
neje se je krivi Ravoisier v uniformi in
z dokumenti pravega Ravoisierja javil
pri letalskem polku v Etampesu.

Vse je šlo gladko. Namestnik se je
prikazal kot poslušen vojak in ker je
bil izučen slikar in pleskar, so ga do-
bro porabili za ta posel. Čez teden dni
pa je ta mož naenkrat se naveličal de-
la in službe ter se je javil bolnega. —
»Vratna bolezen«: tako je bilo zapisano
na bolezenskem listu. Zdravnik pa je
konstatiral, da ima polipa v nosu ter
da je potrebna operacija, in sicer v vo-
jaški bolnišnici v Parizu. Da bi se mo-
ral podvreči operaciji, to ni bilo dolo-
čeno v pogodbi, ki jo je sklenil z Ravo-
isierjem. Zato mu je pred odhodom v

Pariz brzojavil, da odpoveduje sklenje-
no pogodbo. Ravoisier pa mu je odgo-
voril: »Stvar je preprosta; jaz grem
mesto tebe v bolnišnico, ti pa boš se
vrnil v Etampes.« Menjala sta unifor-
mo. Sedaj se je pravi Ravoisier javil za
operacijo v bolnišnici. Ko ga je zdrav-
nik preiskal, mu je rekel: »O polipu ni
sledu, pač pa mora biti bolezen v sle-
piču, tam bo potrebna operacija.« Kaj
je Ravoisier hotel? Moral se je dati
operirati na slepiču. Teden pozneje je
kot popolnoma ozdravljen zapustil bol-
nišnico. Sedaj pa nazaj v Etampes?!
Obrnil se je na svojega namestnika,
naj se vendar mesto njega vrne tje k
letalskemu polku. Namestnik pa o tem
ni hotel nič več slišati. Tako je moral
Ravoisier vgrizniti v kiselo jabočko ter
se odpeljati v Etampes. Ko je tja do-
spel, so se nekoliko čudili, ko so ga za-
gledali. Kako to, da ima svetle lase, ko
so prej bili črni? »To je storila tista
operacija, med katero so moji lasje po-
stali bolj svetli«, je odgovoril Ravoisier.
Naslednji dan pa je izpodbil sodu dno.
Ko je namreč Ravoisier moral v stano-
vanju narednika od svojega namestni-
ka-Ravoisierja začeto delo dovršiti, je
na steno ne naslikal, marveč namazal
strahovite stvari. Tako so tej goljufivi
zamenjavi prišli na sled, Ravoisier pa
je prišel v ječo. Nedavno je stal pred
vojaškim sodiščem v Parizu. Ko je celo
zadevo pred sodniki razkladal, je v
dvorani nastal bučen smeh. Kar se še
menda ni zgodilo na tem sodišču, se je
zgodilo zdaj; vsi sodniki so se smejali.
Smejal se je tudi Ravoisier ter je z na-
smehom na ustnicah prejel kazen: pol
leta zapora.

Maribor. Poročena sta bila dne 22. februarja
t. l. v Mariboru Šerbinek Ivan, posestnik v
Janževi gori pri Selnici ob Dravi, in Brus Ma-

rija, posestniška hči iz Zgornje Sv. Kungote,
mnogoletna prednica Marijine družbe. Želimo
božjega blagoslova!

Limbuš pri Mariboru. Dne 22. februarja je v
dopoldanskih urah zatnil svoje trudne oči
vrl krščanski mož, g. Jakob Tarbos, posestnik
v Limbušu, na svojem tako ljubem domovju.

pripraviti do tega, da bi prišel v govorilnico.
Najpotrebnejša pojasnila mu je donášal ravna-
telj kaznilnice.

Železno zdravje Colnarjevo je kljubovalo
grozotnemu času. Nikoli ni bil Colnar bolan, le
bled je bil in zelo shujšan. Da bi pa pisal svojim
domov, ga niso mogli omeščati. Če so mu ob pri-
ložnostih, za katere je bilo dano dovoljenje, za
božič na primer, poslali darov, so opazili na njem
neko pritajeno veselje. Kadar pa je sedel pred
jestvinami, ki so mu bile poslane od doma, ni
mogel ničesar spraviti v grlo in je porazdal vse
svojim soujetnikom. V tej tih jetnišnici je bil
on najtišji prebivalec. Če ga niso vprašali, ni
nikoli izpregovoril besede. Pri vsakodnevnih iz-
prehodih je imel oči uprte vedno v tla; nikoli se
ni ozrl proti tistemu koščku modrega neba, ki
je sijal tudi nad dvoriščem jetnišnice.

Gospod učitelj ni nehal s svojimi obiski;
hodil je po naročila za ženo, ki jih je čakala,
in za sina. Prej kdaj je vzel tudi pismo s seboj,
toda Colnar jih ni hotel brati.

»Če bi prebral, bi umrl,« je rekel nekoč. Če

so ga vprašali, ali se kesa svojega dejanja, je
molčal, nobena mišica v njegovem obrazu se ni
zgenila. Vesti iz doma, ki mu jih je ustno spo-
ročal ravnatelj, je poslušal molče; nihče ni mo-
gel opaziti, če ga te stvari sploh zanimajo. Le
ko mu je ravnatelj nekoč omenil, da so prišli
za kmeta hudi časi, je vzdihnil. Tedaj je pač
pomislil na svojo ženo. Ena sama novica pa ga
je izbegala: ko mu je ravnatelj naznanil, da je
sin Karel napravil zrelostno skušnjo z odliko,
je zaihtel in je jokaj skoraj dve uri.

Ko je učitelj to povedal doma, je izpreletel
svetel žarek gospé Ane upadlo lice; stisnila je
roko sinu, ki je stal poleg nje, in je tiho in vsa
srečna rekla: »Še naju ljubi!«

»Pojdi in obišči gospoda graščaka.«

»Ne vem, mati; matura vendar ni nič kaj
posebnega. Na tisoče jih je vsako leto, ki jo na-
pravijo.«

»Spodobi se,« je rekla mati. »Z nikomer dru-
gim v vasi nismo prijatelji, le z našim dobrim

»Moji recepti vedno
pomagajo!«

»Verujem, verujem,
odgovori odvetnik, če
bolniku ne pomagajo,
pomagajo pa tebi in
lekarni.«

— — —
Nisem obljubil.

Kaplar novincu: »Od
kod prideš tako pozno
in še brez puške? Ali
nisi slišal, da sem vam
vsem naročil, da mo-
rate biti že vsi na od-
hod pripravljeni?«

Novinec: »Res, g. ka-
plar, rekli ste to, rekli,
a jaz vam nisem za-
gotovo obljubil.«

— — —
Ni ošaben.

Stotnik okrega voja-
ka, katerega je pogo-
sto videl zanemarjene-
ga in zamazanega, ter
mu reče: »Ali te ni nič

Pred sedmimi tedni je moral iti v bolnico v Maribor in to vsled zastrupljenja krvi na prstu svoje desne roke. Ozdravel je. Doma pa se mu je nato vnela trebušna mrena, kateri je kljub zdravniški pomoči podlegel. Dne 24. februarja smo ga v zelo obilnem številu spremili od doma na limbuško pokopališče. Kljub skrajno slabemu vremenu je bila udeležba zelo obilna. Ob grobu se je č. g. župnik Andrej Bračič v vznesenih besedah spominjal rajnega kot vzornega krščanskega moža in zelo skrbnega gospodarja. Njemu kot č. g. patru Placidu za udeležbo, ter vsem sorodnikom, prijateljem in znanecm bodi za udeležbo izrečena prisrčna zahvala. Rajni Jakob pa naj počiva v miru!

Marenberg. Pri nas so se zadnji čas izvršile velike spremembe. Se pozna, da je nastopil mesec marec, ko se spreminja vreme in letni čas. Sprememba je bila v občinski upravi. Odstavljena sta bila v trški občini odbornika gg. Ivan Lukas in Simon Ternik. Namesto teh sta prevzela odborniška mesta šolski upravitelj g. Mirko Lešnik in trgovec g. Josip Langeršek. Ostavko so podali na odborniška mesta župan g. Wrentschur in odbornika gg. M. Höbling in Deutschmann. — Električno plačujemo tržani z ozirom na vporabljenost množino, 5 Din od kilovatne ure, 70 par pa davka. S 1. marcem so stopili v veljavo električni števci. — V zgornjevižinski občini je bil namesto g. Martina Falanta imenovan za občinskega odbornika g. Franc Ternik. V februarju ni bilo nobenega sejma in nobene poroke, na pokopališču pa so s šentjanževskega vrha zanesli 60letnega delavca Jurija Kopa. Prvomarčni sejma nas je povedel v spremenljivi pomladanski mesec. Prignanih je bilo samo 10 glav goveje živine. Ljudi je prišlo na sejem veliko, kupovali pa niso nič. Prvi marčni teden pa je odvedel v večnost kar dve osebi: 27letnega tesarja Fedlerja iz trga, ki je umrl na jetiki, in 79letno prevzičkarico s St. Janža Marijo Lesjak, umrlo vsled možganske kapl. Prvega so na njegovi zadnji poti spremljali gasilci, godba in pevci. Dne 7. marca je tukaj tudi bila poroka. Poročil se je tukajšnji odvetnik g. dr. Ivan Winterhalter z gđ. Eli Langeršek, trgovčovo hčerko. Priči sta bili: za ženina trgovec g. Josip Langeršek, za nevesto pa g. Leopold Gusel, trgovec v Mariboru,

ki je pa zaradi bolezni poslal namestnika. Poročal je g. dekan Jakob Messner, ki je novoporočencema spregovoril nekaj prav ganljivih besed. S spremembo vremena se je v našem kraju naselila bolezen. Španska je kar cele družine položila na bolniško posteljo.

Libellče. Tukaj od nas se prav malokdo oglasi. Zato sem se jaz namenil, če mi gospod urednik dovoli malo prostora v »Slovenskem gospodarju«, da napišem par vrstic. Tukaj pri nas imamo letos prav mlo zimo. Letos naših ljudi nič ni strah pred volkovi, kakor v zimski leta 1928-29. Pač pa jih je strah pred gospodarsko krizo, ki tlači naše kmete vedno bolj. Zraven tega je bila pretečeno leto suša, ki je znatno zmanjšala poljske pridelke. Najbolj nam primanjkuje krme za živino. Lansko leto je dobro obrodilo sadje, za katerega so naši kmetje kljub nizki ceni precej izkupili, da so imeli za najnujnejše potrebe. Glavni pridelek, ki ga pri nas vsako leto pridelamo za naprodaj, je krompir, ki pa preteklo leto ni dosegel povoljne cene. Naši kmetje se hudujejo nad krizo, tega se pa ne zavedajo, da je v organizaciji najzanesljivejša pomoč. Pregovor pravi: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal. Tudi v predpustu se je poznala kriza, ker ni bilo takšnega popivanja in veselčenja, kakor je to običajno. — Fant iz Libellče.

Svečina. Se so doneli poslednji zvoki prestreljive žalostinke iz tihega svetišča »Vigred se povrne...« Na griček nad vasjo se je pomikal spreved, noseč v poslednji dom posestnika g. Jožefa Jamška. Rosilo je. Morda zato, da bi narava zatrla v sebi kal oznanjujoče pomladi, ki pokojniku ni bila več usojena. Vršil se je obred dveh čč. gospodov duhovnikov. Sledil je poslovični govor g. šolskega upravitelja. Oči prisotnih so se orosile. Zadozele so žalostinke. V daljavi se je izgubljaj njih glas trepetajoč v tihi naravi. Ob svežem grobu pa je plakala žalujoča soproga s sinovi in hčerkama. Rajni naj počiva v miru!

Sv. Jurij v Slov. goricah. V lepem sprevedu z gg. duhovnikoma smo spremili na mirodvor dne 6. februarja telesne ostanke rajnega Alt Jožefa, bivšega kmeta, potem prevzičkarja pri svojem sinu v Partinju. Spreved je izvedel pogrebni zavod od Sv. Lenarta v Slov. goricah iz hiše žalosti do pokopališča. Obilna udeležba je pokazala, kako ljudje spoštujejo takšne

Za pomladansko zdravljenje uporabljajte **Planinka čaj** Bahovec, ki čisti in osvežuje kri in tako obnovi celi organizem. Zavitek Din 20.— v apotekah. 311

može. Rajni je bil skromen in ponižen kmet, globokoveren ter goreč tretjerednik, ki ga ni motilo nobeno delo, da bi radi njega opustil vsaki prvi petek in prvo nedeljo v mesecu sprejem sv. zakramentov. Bil je mož, ki ni maral, ne dopuščal pohujšljivega govorjenja. Menda ni nikoli čez njegova usta zdrknila kakak kletev, ne godrnjanje zoper previdnost božjo. Čez 30 let je bil naročnik »Slovenskega gospodarja«, vedno zvest svojemu globokemu krščanskemu prepričanju. Vdan v voljo božjo je po težki štiritedenski bolezni, spreviden s sv. zakramenti, zatisnil svoje oči k večnemu počitku. Počivaj v miru! Sorodnikom naše sožalje! — Na sedmini se je nabralo 100 Din za afrikanke misijone.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Španska bolezen pridno obiskuje naše hiše in je že nekatero presenetila smrt. Pridna 11letna šolarica Antonija Kocbek iz Ločkega vrha je še v sredo bila v šoli, v nedeljo pa že mrtva. Napila se je mrzle vode in so se ji možgani vneli. Pokopali smo jo ob udeležbi vse šolske mladine dne 14. februarja. — 24letni kmetijski sin Ant. Zorman z Drvanje se je v soboto podal v klet pit in v nedeljo mu je srce počilo od prevelike sile. Pokopali smo ga dne 28. februarja. Ne pij torej alkoholnih pijač v španski bolezni, ako še hočeš živeti! — V petek dne 3. marca je oče Franc Zupe, po celem lenarškem okraju znani kmet v benediški občini, dopolnil 70. leto svojega življenja. Rojen je bil dne 3. marca 1863. 38 let že gospodaril vzorno s svojo blago ženo Julijano na svoji kmetiji. Je vrl živinorejec, zlasti pa dober sadjar. Večino svojega sadnega drevja je sam zasadi. Sedaj je vesel lepih uspehov. Veliko zaslugo za napredek kmetijstva si je pridobil kot načelnik kmetijske podružnice, ki jo je kot načelnik

sram, da si tako zane-marjen in zamazan, a tvoji tovariši so pa tako čedni?»

Vojak: »Častivredni gospod, jaz nisem tako ošaben kot drugi.«

Sitno.

Kaplar: »He, Cene, jaz ti bom pokazal, ti umazanec! Kakšna je tvoja puška umazana, kakor gnojne vile! Takoj mi pojdeš k raportu!«

Cene: »Šele sedaj v naglici vidim, da sem vzel vašo puško, gospod kaplar!«

Zvit odgovor.

General častniku: »Kaj se smejete, ako vas resno o vaših dolžnostih opominjam?«

Častnik: »Ne zame-

gospodom učiteljem in prav malo tudi z gospodom v gradu. Vselej mi je, kakor da bi prisijal solnčni žarek v hišo, kadar stopi gospodična Ema čez prag.«

»V teh osmih dneh, odkar sem doma, je še ni bilo. Ali še kaj pride po vodo k studentu?«

»Redkokedaj! Stara Golobovka jo vsak dan sama pride iskat. Drugi ljudje o mrliški vodi, kakor jo imenujejo, ne marajo ničesar slišati.«

Te besede je izgovorila mati z veliko nevoljo. Sin je pristavil:

»Saj jim ni več treba hoditi ponjo! Za nas je še boljše tako!«

Nato se je pripravil za obisk na gradu. Več ko pol ure je stal pred malim zrcalom na steni. Lase si je skušal uravnati trikrat, kravato je zavezal šestkrat. Zelo tehtno je premišljeval, ali naj tisto malo puha pod nosom pusti, ali ne. Obiska pri gospodi vendar ne bomo delali, ne da bi se prej obrili! Toda britve ni imel, k brivcu v vas pa mu je bilo preveč od rok. Zato se je odločil na pot kar s puhom pod nosom. —

To je bila težka pot. V primeri z njo matura

ni bila nič. Celo matematike se ni bil ustrašil. Njegov najboljši prijatelj se je jezil, da to »konfederstvo, matematika« še vedno ni odpravljeno. Trdil je, da je to pravzaprav zadeva ministrstva za ljudsko blaginjo. To pa da najbrž spi, kadar so tako važna vprašanja na dnevnem redu. —

»Grad« ni bil nič kaj posebnega. Čedna, pa preprosta gosposka hiša sredi parka.

Gračak je bil mož petdesetih let, z rjavo brado. Človekoljubnost se mu je brala z obraza. Kajti »ni je pravičnosti na zemlji, po kateri bi postali obrazi to, kar so ljudje.«

Gospod je peljal Karla v svojo sobo.

»Zelo sem vesel, da ste me obiskali, mladi prijatelj. Naš dobri gospod učitelj mi je pripovedoval, s kako lepim uspehom ste napravili matura. V vseh predmetih ste bili ustnega izpraševanja oproščeni.«

»Saj to nič ni,« je rekel Karel, »z menoj vred so bili oproščeni še trije drugi. V vseh gimnazijah je tako.«

»No, pa vendar! Ali kadite?«

vodil 25 let. Še večje so njegove zasluge na združnem polju. 32 let že vodi vzgledno našo posojilnico, ki je postala v njegovih rokah krepek denarni zavod. Ko se je pri nas ustanovilo pred 34 leti katoliško bralno in gospodarsko društvo, mu je bil Zupe dolga leta podpredsednik. 30 let je sodeloval v lenarškem okrajnem zastopu kot odbornik in ravno toliko let kot član načelstva okrajne hranilnice. 14 let je županoval na splošno zadovoljnost benediški občini in je še sedaj njen delavni in modri odbornik. Dolgo let je tudi ud krajevnega šolskega odbora. Svojih 7 otrok je vzgojil v pravem krščanskem in slovenskem duhu in jim je najboljši oče. Njegova hiša je med najzavednejšimi v celi župniji. Znan je oče Zupe tudi vsepovsod kot odločen katoličan, ki vzorno izpolnjuje svoje verske dolžnosti, je tudi član moške Marijine družbe in redno vsak dan prihaja k sv. maši. S svojo odločno in prepričevalno besedo je že mnogim pokazal pravo pot. On je vzor pravega slovenskega rodoljuba in jugoslovanskega državljanca. Vsi ga spoštujemo in ljubimo zavoljo njegove skromnosti in dobrosrčnosti ter vsestranske delavnosti. V zadnjem času je postal tudi predsednik župnijskega odbora Katoliške akcije. Ker je še čvrst korenjak, upamo, da še bo veliko dobrega storil. Naj ga Bog ohrani Cerkvi in domovini še premnoga leta! Naj najde vsepovsod mnogo posnemovalcev!

Po potresu na Japonskem.

Sv. Anton v Slov. goricah. Imeli smo sveti misijon, katerega so vodili misijonarji lazaristi od sv. Jožefa nad Celjem. Udeležba vernikov je bila ogromna, Bog daj zaželjene uspehe! Z veseljem smo v nedeljo pozdravili našega g. kaplana, ki se je ravno o sv. misijonu

vrnil med nas. — Smrti kosi neprestano. V nedeljo dne 26. februarja smo zagrebli pridnega moža Franca Hvolič, mizararskega mojstra iz Andrenjec. Pokojni je bil član društva starih vojakov. Kakor so nekdanj pred 28 leti bivši veteranci prvič pri Sv. Antonu priredili vojaški pogreb njegovemu očetu, tako je sedanje društvo v isti grob prvič zagreblo svojega člana. Pokojni zapušča vdovo, pet nepreskrbljenih otrok in 85 let staro mater. V četrtek smo pa pokopali komaj 19 let staro Marijino družbenico Mimiko Vrščič, ki je preminula kot žrtev jetike. Naj v miru počiva!

Sv. Rupert v Slov. goricah. Daleč na okrog znano Zmavčevo hišo v Zgornji Voličini je zadela bridka usoda. Preminul je dne 16. februarja edini sin Avguštin. Komaj 27 spomladi je preživel in je že moral v prezgodnji hladni grob. Rajniki je posvetil vse svoje mlado življenje katoliški ideji. Bil je od svoje otroške dobe do razpusta Orlovske zveze zvesti član organizacije, nadalje tudi član bralnega društva, kjer smo ga tudi večkrat videli na odru. Tudi pri vseh cerkvenih slovesnostih je zmiraj sodeloval, redno prejemal sv. zakramente, katerih je bil tudi na zadnjo uro

Prizor iz Džehola po japonskem obstreljevanju. Ljudje se vračajo v svoje hiše. — Levo: Japonskega špijona peljejo Kitajci na morišče.

»Tu in tam kakšno cigaro.«

»Kaj? — Cigaret ne?«

»Ne, imeli smo majhno dijaško zvezo in v tej zvezi je bilo prepovedano, kaditi cigarete.«

»Zakaj?«

»Ker že vsak mlečnozobec kadi cigarete.«

»Imenitno! Kaj pa z alkoholom?«

»Pili smo le vino.«

»Gosposko! Ali ste veliko pili?«

»Vsako nedeljo kozarec.«

»No, to je zmerno. To je celo čez mero zmerno!«

Ljubeznivi gostitelj je naročil vina in cigar. Medtem pa je prijazno potegnil Karla za kocine pod nosom.

»No, saj vam že kar lepo poganja.«

Karel je zardel.

»Žalibog nisem imel priložnosti, da bi se bil obril.«

»Nikar se ne brijte! Poglejte mene, kakšno dolgo brado imam! Je sicer prekleto nemoderna

ta brada, toda pogledajte si le te opice, ki jih poravijajo v brivnicah!«

Natočil je vina.

»Samorasel mora človek biti! Ta kmetska samoraslost, mladi prijatelj, vam tudi na univerzi nikoli ne sme izginiti! Samoraslost je zdravje.«

In srčno se je zasmeljal.

Karel se je le nerad udal, da je prijel za kozarec. Nato sta si napila.

»Na vašo bodočnost!«

»Hvala, gospod graščak.«

»In sedaj, mladi prijatelj, naj vas vprašam, kaj boste študirali?«

»Oh, če bi bilo po mojem, bi pač rad študiral medicino, toda vem, da se bom moral oprijeti poljedelstva.«

Gospod graščak se je nenadoma zelo zresnil.

»Karel,« je rekel, »ali vam smem tako reči?«

Karel je z vneto prikimal.

Dalje sledi.

rite, g. general, »datako ravnam. Če se držim resno, vedo moji tovariši takoj, da ste me okregali; če se pa držim na smeh, menijo, da ste me povabili na kosilo.«

Veliki zajec.

Ruski kmet, ki še nikoli ni videl osla, pride na Francosko. Ko ondi nekoč zagleda osla, se začudi ter pravi: »Za Boga svetega! Tukaj imajo pa strašno velike zajce; ušesa imajo taka, da bi jih bilo dovolj dati enkrat v ješprenj kuhat!«

Hvaležnost.

Trgovca ginjen: »Vi ste moji hčerki rešili življenje, dobri človek, — naročite si pri meni 1000 smodk, dobite jih 10% ceneje!«